

Samus, Ananiia, Azariia, Uriia, Iezechiia, Valasam, de-a dreapta.

44. Și de-a stânga, Faldeu și Misail, Melhiia, Aotasuf, Navariia.

45. Și luând Esdra cartea legii înaintea mulțimei, pentru că ședea întâiu cu mărire înaintea tuturor,

46. Și dezlegând leagea, toți în picioare au stătut și bine au cuvântat Esdra pre Domnul Dumnezeu cel Înalt, pre Dumnezeu Savaot Atotțiitorul.

47. Și au strigat toată mulțimea: „Amin!”

48. Și rădicând în sus mâinile și căzind la pământ, s-au închinat Domnului.

49. Iisus și Anus și Saraviia și Adinos și Iacov, Savatea, Aftea, Meaneas și Caletas, Azaria și Ioazavd și Ananiia, Viatas, leviții învăța leagea Domnului, răspicând cetirea.

50. Și au zis Atparatis lui Esdra, arhiereului și cetitoriului, și leviților, celor ce cetea mulțimei cătră toți:

51. „Zioa aceasta easte sfântă Domnului”. Și toți plângea când auzea leagea:

52. „Drept aceea, mergând, mâncați grăsimi și beați dulceți și trimiteți trimiteri la cei ce nu au,

53. Pentru că sfântă e zioa Domnului și nu vă măhniți, că Domnul vă va mări pre voi”.

54. Și leviții porunca toate norodului, zicând: „Zioa aceasta sfântă easte Domnului, nu vă măhniți”.

55. Și s-au dus toți să mănânce și să bea și să se veselească și să dea trimiteri celor ce nu au și să se veselească foarte pentru că s-au răspicat cuvintele care s-au învățat și s-au adunat.

CARTEA ÎNTELEPCIUNEI

Cuvânt înainte

ceastă carte să zice Întelepciunea lui Solomon pentru cuvintele acestea din cap 9, stih 7: „Tu m-ai ales pre mine împărat norodului Tău”. În trei părți să poate împărți: în partea dintâiu, până la cap 7, îndeamnă spre iubirea și nevoița întelepciunei; în partea a doao, până la cap 10, spune izvorul ei; în partea a treia, pomenește rodurile și lucrările întelepciunei.

Scriitoriul cărții aceștia au fost proroc și dascal, măcar că nu anume au scris prorocii, ci porunci de evlavie și de întelepciune, întră care pune unele prorocii de Hristos. Așa, în capul al doilea, să cuprindă frumoasă prorocie de patima lui Hristos. În capul 1,7,8, frumos să scriu darurile întelepciunei ceii nezidite. De bunătățile vieții viitoare, în capul al treilea, multe și frumoase învățături avem, care să văd, ca cum ar aștearne calea adevărului evanghelicesc.

Precum Solomon, în Cartea pildelor, pre cei deosebi, așa scriitoriul cărții aceștia pre împărați și pre domni, mai cu samă, îi învață. Multe mărturii dintru această carte aduc Sfinții Părinți, încă și S. Besearică au luat parimii dintr-însa și le-au rânduit să se cetească în besearică, ca și cealealalte Sfinte Scripturi, dintru care lucru luminat să veade că această carte easte dumnezeiască.

CAP 1

Judecătorii să fie drepti. Pre Domnul află cei ce-L cearcă cu inimă dreaptă și cu credință. Iară de păcătoși și de gânduri deșerte fuge. Domnul, toate plinindu-le, nimic nu să tainuiască de Dânsul. Cântirea și minciuna sânt urâte. Nu pofti moartea întru necezuri, că Dumnezeu nu Să bucură de moartea celor vii.

*3 Împă.
3, 9
Isaiia
56, 1

*2 Para.
15, 2

1.* **N**ubiți dreptatea, cei ce judecați pământul; cunoașteți pre Domnul întru bunătate și întru smereniia inimii, căutați-L pre El.

2.* Că Să află celor ce nu-L ispitesc pre El și Să arată celor ce au credință întru Dânsul.

3. Că cugetele ceale răzvlătite despart de la Dumnezeu, iară putearea (a) muștră pre cei fără de minte.

3. (a) Ce s-au ispitiți. 6. (b) Că iubitoriu de oameni

4. Că în sufletul cel viclean nu va intra întelepciunea, nici va lăcui în trupul cel supus păcatului.

5. Că Duhul cel Sfânt al învățaturii va fugi de vicleșug și Să va depărta de la cugetele ceale fără de înțăleagere și va muștra, venind strâmbătatea.

6.* Că duh iubitoriu de oameni easte întelepciunea (b), nu va mântui pre cel hulitoriu cu easte duhul întelepciunei.

*Gala.
5, 22
Ieremia
17, 10

buzele sale, că răunchilor lui martor e Dumnezeu și a inimii lui socotitoriu adevărat, și al limbii auzitoriu.

Isaiia 7. Că Duhul Domnului au umplut lumea și
6, 3 Cel ce ține toate are cunoștința glasului.

8. Pentru aceasta, cel ce grăiaște ceale nedrepte nu să poate ascunde, nici îl va trece pre el dreptatea cea doveditoare.

9. Că în sfaturile celui necredincios cercare va fi, iară auzirea cuvintelor lui la Domnul va veni, ca să dovedească fărădelegile lui.

10. Că urechiia râvnirii aude toate și gâlcea-va răpșitorilor nu să va ascunde.

11. Păziți-vă, dară, de răpștire, care nimica nu foloseaște, și de clevetiri vă opriți limba, că cuvântul cel întru ascuns în deșert nu va trece și gura cea mincinoasă omoară sufletul.

12. Nu poftiți moartea întru năcazurile vieții voastre, nici vă trageți voao perire cu lucrul mâinilor voastre.

Iezechi. 13. Că Dumnezeu moarte nu au făcut, nici
18, 32 să bucură de perirea celor vii.

33, 12 14. Că toate le-au făcut ca să fie, și de mântuire sânt fapțurile lumii, și nu easte întru eale leac de perire, nici iadului împărăție pre pământ.

15. Că dreptatea nemuritoare easte.

16. Iară cei necredincioși cu mâinile și cu cuvintele o au chemat pre ea (v), priiatină socotindu-o, s-au topit, și legătură au făcut cu ea, că vreadnici sânt să-i fie parte ei.

CAP 2

Sfârșitul necredincioșilor, carii n-au nădeajde de viața viitoare, easte a să desfăta în desmierdările vieții aceștiia și, pentru aceaea, neputând suferi pre dreptul, care priveaște la alt sfârșit, îl gonesc până la moarte. Precum și cu pizma diavolului omul s-au făcut muritoriu, pre carele Dumnezeu l-au făcut nemuritoriu.

*Iov
7, 1
14, 1

1. **G**ă au zis întru sine, cugetând nedrept: „* Puțină easte și cu necaz viața noastră, și nu easte leac în moartea omului și nu s-au cunoscut cel ce s-au întors de la iad.

2. Că din nimica ne-am făcut și după aceasta vom fi ca cum n-am fi fost, că fum easte răsuflarea în nasurile noastre și cuvântul scânteae, carea mișcă inima noastră,

3. Carea, stângându-să, cenușe să va face trupul și duhul să va vărsa ca aerul cel moale.

4. Și numele nostru se va uita cu vream și nimenea nu-și va aduce aminte de lucrurile noastre și va trece viața noastră ca urma norului și să va râsipi ca negura când să goneaște de razele soarelui și să îngreioiază de fierbințala lui.

1 Para. 5. Că umbră trecătoare easte viața noastră
29, 15 și nu easte întoarcere sfârșitului nostru, că s-au pecetluit și nimene nu să va întoarce.

Isaiia 22, 13 6. Veniți, dară, și să ne desfătăm cu
56, 12 bunătățile ceale de acum și să ne slujim

1 Cori. 15, 32 16. (v) Adecă: pre moarte.

cu făptura, ca cu tinereațele degrab.

7. De vin de mult preț și de miruri să ne umplem și să nu ne treacă floarea aerului.

8. Să ne încununăm cu flori de trandafir, până nu să veștezesc.

9. Nimenea dintru noi să nu fie neîmpărtașit desmierdării noastre, pretutindinea să lăsăm seamne de veselie, că aceasta e partea noastră și soarta aceasta.

10. Să asuprim pre săracul cel drept și să nu ne fie milă de văduvă, nici de cărunteațele bătrânului, ceale de mulți ani, să ne rușinăm.

11. Și tăriia noastră să ne fie noao leage dreaptă, că ce e slab de nici o treabă nu easte.

12. Deci, cu vicleșug să vânăm pre cel drept, că de nici un bine nu ne easte noao și să improtiveaște lucrurilor noastre și ne împută noao păcatele legii și dovedeaște păcatele învățaturii noastre.

13.* Să zice pre sine că are cunoștința lui Dum- *Mate.
nezeu și fiul lui Dumnezeu pre sine să nu- 27, 42
meaște.

14.* Făcutu-s-au noao spre dovedirea cugete- *Ioan
lor noastre. 7, 7

15. Greu ne easte noao și a-l vedea, că viața lui nu easte ca a celorlalți și schimbate sânt cărările lui.

16. Necurați sântem socotiți înaintea lui și să ferească de căile noastre, ca de niște necurații, ferească ceale mai de pre urmă ale dreptilor și să laudă că are tată pre Dumnezeu.

17. Deci, să vedem de sânt cuvintele lui ade-
vărate și să ispitim ceale ce să vor întâmpla
lui.

18.* Că de easte dreptul fiul lui Dumnezeu, îl *Psal.
va apăra pre el și-l va scoate din mâna celor 21, 8
ce-i stau împotrivă.

19. Cu ocară și cu muncă să-l cercăm pre el, ca să cunoaștem blândețele lui, și să ispitim răbdarea răului lui.

20.* Cu moarte urată să-l judecăm, pentru că *Ieremi.
va fi socoteala lui, din cuvintele lui” 11, 19

21. Aceastea au gândit și au rătăcit, că i-au orbit pre ei răutatea lor.

22. Și n-au cunoscut tainele lui Dumnezeu, nici au nădăjduit plata dreptății, nici au ales cinstea sufletelor celor curate.

23.* Că Dumnezeu au zidit pre om spre nestri- *Face.
căciune și după chipul ființii Sale l-au făcut 1, 27
pre el. 2, 7

24.* Iară prin pizma diavolului moartea au 5, 1
întrat în lume, și-l ispitesc pre el cei ce sânt *Face.
din partea lui. 3, 1

Sirah
17, 1

CAP 3

Despre fericirea dreptilor, pre carii într-această viață i-au urgisit cei necredincioși, iară Dumnezeu i-au ales prin ispite. Și pentru nefericirea necredincioșilor. Despre curăție și faptele ceale bune. Și despre nefericirea preacurvarilor.

1.* **M**ară sufletele dreptilor sânt în *2 Leage
mâna lui Dumnezeu și nu să va 33, 3
atinge de dânsle muncă. Jos

2. **P**ărutu-s-au, întru ochii celor 5, 5
nepricepuți, a muri și s-au socotit pedepsire ieșirea lor.

3. Și meargerea de la noi, sfărâmare, iară ei

sânt în pace.

4. Că, înaintea feții oamenilor, de vor și lua munci, nădejdea lor easte plină de nemurire.

5. Și puțin fiind pedepsiți, cu mari faceri de bine să vor dăru, că Dumnezeu i-au ispitit pre dâșii și i-au aflat Luiși vreadnici.

6. Ca aurul în topitoare i-au lămurit pre ei și ca o jertvă de ardere întreagă i-au priimit.

Mate. 7. Și în vremea cercetării sale vor străluci 13, 43 și ca scânteile pre (a) trestie vor fugi.

1 Cori. 8. Judeca-vor limbi și vor stăpâni noroade, 6, 2 și va împărăți într-înșii Domnul, în veaci.

9. Cei ce nădăduiesc spre Dânsul vor înțaleage adevărul și credincioșii în dragoste vor petreace cu Dânsul, că dar și milă e întru cuvioșii Lui, și cercetare întru aleșii Lui.

10. Iară cei necredincioși, precum au socotit, să vor pedepsi, cei ce au părăsit pre cel drept și de la Domnul s-au depărtat.

11. Că cel ce defaimă înțelepciunea și învățătura ticălos easte, și deșeartă e nădejdea lor, și ostenealele fără de folos, și netreabnice lucrurile lor.

12. Muierile lor, fără de minte, și răi, fiii lor.

13. Blăstămată e nașterea lor, că fericită e cea stearpă, carea nu s-au pângărit, carea n-au cunoscut pat cu păcat, avea-va roadă la cercetarea sufletelor.

Isaiia 14. Și famenul, carele n-au făcut cu mâinile 56, 3 sale fărădeleage, nici au gândit împotriva Domnului reale, că să va da lui darul credinței cel ales și soarte în besearica Domnului, poftită.

15. Că roada ostenealelor bune cu bună cinste easte și necăzută e rădăcina înțelepciunei.

16. Și fiii preacurvarilor nu vor fi desăvârșit, și din patul cel fără de leage sămânța să va stânge.

17. Că de vor și avea viață lungă, întru nimica să vor socoti și necinstite vor fi bătrânețele lor ceale mai de pre urmă.

18. Și de vor muri curând, nu au nădejde, nici în zioa cunoștinții, mângăiare;

19. Că a neamului nedrept rău easte sfârșitul.

CAP 4

Cei curați întru multe să deschilinesc de cătră cei preacurvari. Despre sfârșirea dreptului, celui cuprins de moarte. Care bătrânețe sânt cinstite? Și cum că pre cei drepți de multe ori îi ia Dumnezeu din lume, ca să nu-i înșeale cei necredincioși, și cât să osebeaște sfârșitul acestora.

1. ai bine easte a nu avea prunci și a avea bunătate, că nemurire e întru pomenirea ei, că și la Dumnezeu să cunoaște bunătatea, și la oameni.

2. Și când easte de față, o urmează, și deacă să duce, o doresc, și în veac cununată petreace, biruind nevoința celor nepângărite biruințe.

3. Iară mulțimea pruncilor necredincioși

7. (a) Paie.

lor nu să va folosi, și din odraslele pruncilor nu să va înrădăcina adânc, nici va fi temeiu întărit.

4.* Că de va și odrăsli câtăva vreme în stâlpări, cu sminteală fiind, să vor clăti de vânt și de putearea vânturilor să vor dezrădăcina. *Ieremi. 17, 6 Mateiu 7, 27

5. Împregiur să vor frânge ramurile, nefiind desăvârșit, și rodul lor nefiind copt, și nu bun la mâncare și de nici un folos.

6. Că fiii cei ce să nasc din paturile ceale fără de leage mărturii sânt răutății asupra părinților, întră cercetarea lor.

7. Iară dreptul, de să va sfârși, și mai înainte întru odihnă va fi.

8. Că bătrânețele sânt cinstite, nu ceale de mulți ani, nici ceale ce să numără cu numărul anilor.

9. Și căruntețele sânt înțelepciunea oamenilor și vârsta bătrânețelor, viață nespurcată.

10.* Plăcut lui Dumnezeu fiind, l-au iubit, și, viețuind întră păcătoși, s-au mutat. *Evrei 11, 5

11. Răpitu-s-au, ca să nu schimbe răutatea mintea lui sau înșelăciunea să înșeale sufletul lui.

12. Că râvna răutății întunecă ceale bune și neînfrânarea poftii schimbă gândul cel fără de răutate.

13. Sfârșindu-să curând, au plinit ani îndelungați.

14. Că plăcut era Domnului sufletul lui. Pentru aceasta, s-au grăbit a-l scoate din mijlocul răutății.

15. Iară noroadele, văzind, n-au cunoscut. Nici au pus în gând una ca aceasta, că dar și milă easte întru cuvioșii Lui și cercetare întru aleșii Lui.

16. Iară dreptul, murind, va osândi pre necredincioșii cei vii, și tinerețele, ceale curând săvârșite, pre bătrânețele nedreptului, ceale de mulți ani.

17. Că vor vedea sfârșitul înțeleptului, și nu vor cunoaște ce au sfătuit pentru dânsul și spre ce l-au întemeiat pre el Domnul.

18. Vedea-vor, și vor defăima, iară Domnul va batjocori pre ei; și după aceasta, vor cădea cu necinste și cu ocară întru cei morți, în veac.

19. Că va rumpe în doao pre ei fără de glas, și-i va arunca cu fața în jos, și va clăti pre dâșii din temelie, și până la cel de pre urmă să vor pustii întru dureare, și pomenirea lor va peri.

20. Că vor veni întru cugetul greșalelor sale, spăimântați, și-i vor muștra pre dâșii, de față, fărădelegile lor.

CAP 5

La judecată, văzind necredincioșii îndrăzneala dreptilor, să vor mira, pre carii aici i-au urgisit, își vor plânge mișelătatea sa, pentru că toată fericirea lor au fost vremealnică, iară a celor drepți va fi veacinică. Și Dumnezeu Însuși, și pre toate făpturile, porneaște spre pedeapsa celor necredincioși.

1. tuncă, va sta cu multă îndrăzneală dreptul înaintea feții celor ce l-au năcăjit pre dânsul și a celor ce n-au băgat în samă

ostenealele lui.

2. Și văzindu-l pre el, să vor turbura cu cumplită frică și să vor minuna de minunată mântuirea lui.

3. Și vor zice, întru sine căindu-să, și pentru îngustarea duhului vor suspina (a): „Acesta este pre carele noi l-am avut oarecândva de răs și pildă de ocară.

Sus 4. Noi, cei fără de minte, viața lui o am
3, 2 socotit nebunie, și sfârșitul lui, fără de cinste.

5. Și cum s-au socotit, întră fiii lui Dumnezeu și întră sfinți, soartea lui easte!

6. Rătăcit-am, dară, de la calea adevărului, și lumina dreptății nu ne-au strălucit noao, și soarele nu ne-au răsărit noao.

7. Umplutu-ne-am de cărările fărădelegii și ale pierzării și am umblat pre cărări neumblate, iară calea Domnului nu o am cunoscut.

8. Ce ne-au folosit noao trufiia? Și avuția cu fală ce ne-au adus noao?

9. Toate aceastea ca umbra au trecut și ca o veaste ce aleargă pre aproape.

10. Ca corabiia carea trece prin valurile apei, a căriia treceri nu să află urma, nici calea umblării ei în valuri.

11. Sau ca paserea ce zboară în aer, a căriia nici semn de călătorie nu să află,

12. Ci cu aripile bătând vânt ușor și despicându-l cu sila pornirii, mișcând aripile, să preumblă, și, după aceasta, nu să află semn umblării într-însul,

13. Sau ca săgeata ce săgeată la locul semnat, aerul împărțindu-să, îndată iară să împreună, cât nu să știe pre unde au trecut.

14. Așea și noi, după ce ne naștem, ne sfârșim, și nici un semn de faptă bună nu avem a arăta, ci întră răutatea noastră ne sfârșim”.

Psal. 15. Că nădejdea celui necredincios easte ca
1, 4 pravul ce-l spulberă vântul și ca bruma carea
Pilde să goneaște de vifor și ca fumul care să îm-
10, 28 prăștie de vânt și ca pomenirea unui oaspet,
11, 7 ce trece într-o zi.

16. Iară dreptii în veac vor fi vii și întră Domnul plata lor, și purtarea de grijă pentru dânsii la Cel Preaînalt.

17. Pentru aceasta vor lua împărăția podoabei și stema frumseții din mâna Domnului, că cu dreapta Sa va acoperi pre ei și cu brațul Său îi va scuti pre ei.

Psal. 18. Lua-va toată arma râvna Lui și va într-
17, 41 arma făptura spre izbânda vrăjmașilor.

Efesea. 19. Îmbrăca-Să-va în zaoa dreptății și-Și va
6, 13 pune Luiși coif judecata cea nefărmică.

20. Lua-va pavază nebiruită sfințeniia și va ascuți cumplită mânie, ca o sabie, și va da războiu împreună cu El lumea asupra celor fără de minte.

3. (a) Zicând.

21. Mearge-vor drept nemeritoare săgețile fulgerilor și, ca dintr-un arc bine încordat al norilor, la țintă vor lovi.

22. Și din mânia cea zvârlitoare de pietri pline să vor arunca grindinile,

23. Întârâta-să-va asupra lor apa mării, și râurile îi vor îneca de năpraznă.

24. Sta-va împotriva lor duhul puterii și ca un vifor va vântura pre ei; și va pustii tot pământul fărădelegea, și răutatea va răsturna scaonele putearnicilor.

CAP 6

Îndeamnă pre împărați și pre judecători să cearce înțelepciunea și dreptatea, arătând ce perire grea va fi judecătorilor nedrepți și cât e de aproape înțelepciunea celor ce o caută. Și cum că aflarea aceștiia e de folos, de carea pizmătarețul nu e vreadnic.

1. uziți, dară, împărați, și înțeleageți, învățați-vă, judecătorii marginilor pământului.

2. Băgați în urechi, cei ce stăpâniți mulțimi și cei ce vă trufiți întră noroadale neamurilor.

3.* Că de la Domnul s-au dat voao stăpânirea și putearea de la Cel Preaînalt, Carele va cerceta faptele voastre și sfaturile va cerca. *Roma. 13, 1

4. Că, ispravnici fiind împărăției Lui, nu ați judecat drept, nici ați păzit legea și nici ați umblat după sfatul lui Dumnezeu.

5. Cu frică și cu grabă va sta asupra voastră, că judecată cumplită va fi celor mai mari.

6. Că celui mai mic să îngăduiaște milă, iară cei tari tare să vor certa.

7.* Că Stăpânul tuturor nu Să va rușina de față, nici Să va sfii de mărire, că și pre cel mic și pre cel mare El l-au făcut, și de toți aseamenea Lui easte pronie. *2 Leage 10, 17 2 Paral. 19, 7

8. Iară celor mai mari, grea cercare le stă asupra.

9. Deci, cătră voi, împărați, sânt cuvintele mele, ca să învățați înțelepciune și să nu cădeți. Sirah 35, 15 Fapte 10, 34 Roma. 10, 34

10. Pentru că cei ce au păzit cu cuviință ceale cuvioase cuvioși vor fi, și cei ce vor învăța aceastea vor afla răspuns. 2, 11 Galat. 2, 6

11. Pofțiți, dară, cuvintele mele și le doriți, și vă veți învăța. Colo. 3, 25

12. Luminată și neveștezită easte înțelepciunea și lezne să veade de cei ce o iubesc, și să află de cei ce o caută. 1 Petr. 1, 17

13. Mai înainte aleargă la cei ce o doresc, ca mai înainte să se cunoască.

14. Cel ce mânecă la ea nu să va osteni, că o va afla șezind la porțile lui.

15. Că a cugeta de dânsa săvârșirea gândului easte, și cel ce va priveghia pentru ea curând va fi fără de grijă.

16. Că ea umblă împregiur, căutând pre cei vreadnici de ea, și în căi să arată lor cu bun har, și întră tot cugetul îi întâmpină pre ei.

17. Că începutul ei easte pofta cea adevărată a învățaturii.

18. Iară pofta învățaturii easte dragostea,

și dragostea easte păzirea legilor ei.

19. Iară păzirea legilor easte temeiul nevinovăției, și nevinovăția face a fi aproape de Dumnezeu.

20. Drept aceea, pofta înțelepciunii duce la împărăție.

21. Deci, dară, de vă bucurați de scaone și de schiptruri, împărații noroadelor, cinstiți înțelepciunea, ca în veac să împărațiți.

22. Iară ce easte înțelepciunea și cum s-au făcut spune-voiu voao.

23. Și nu voiu ascunde de cătră voi tainele, ci de la începutul facerii voiu cerceta,

24. Și voiu pune la arătare cunoștința ei și nu voiu treace adevărul.

25. Și nu voiu umbla cu pizma cea topitoare, că aceasta nu să va împreuna cu înțelepciunea.

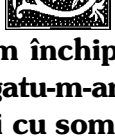
26. Iară mulțimea înțelepților mântuire easte lumii, și împăratul înțelept easte bună întemeiere norodului.

27. Drept aceea, învățați-vă cu cuvintele mele și vă veți folosi.

CAP 7

Pentru că tuturor aseamenea e intrarea la viață și ieșirea, decât toate e mai de lipsă înțelepciunea, carea toate bunătățile aduce cu sine. Împreună având duhul înțelegerii de multe fealiuri, carea minunat înalță pre cel ce o află desăvârșit.

1. ânt și eu om muritoriu, aseamenea tuturor din neamul celui dintâiu, zidit din pământ.

2. și în pânțele maicii mele m-am închipuit,* în vreme de zece luni închegatu-m-am, în sânge din sămânță bărbătească și cu somn de dulceață împreunându-să.

3. Și după ce m-am născut, am tras aerul cel de obște și aseamenea pățimaș am căzut pre acest pământ.

4. Glasul cel dintâiu, ca și tuturor celorlalți, mi-au fost plânsul, în scutece am fost hrănit și cu griji.

5. Că nici un împărat n-au avut alt început al nașterii.

6.* Ci una e intrarea tuturor în viață și ieșirea, aseamenea.

7. Pentru aceea, m-am rugat și minte mi s-au dat mie, chemat-am și au venit întru mine duhul înțelepciunii.

8. Mai mult o am ales pre ea, decât schiptrurile și scaonele,

9. Și bogăția nimica o am socotit asemănându-o cu ea.

10.* Nici piatra scumpă nu o am asemănat cu ea; că tot aurul asemănat cu ea puținel năsip easte, și argintul înaintea ei ca tina să va socoti.

11. Mai mult decât sănătatea și frumseța o am iubit pre ea și o am ales pre ea să o am în loc de lumină, că nestinsă e lumina ei.

12.* Și mi-au venit mie toate bunătățile împreună cu ea și nenumărată bogăție prin mâinile ei.

13. Și m-am veselit de toate, că înțelepciunea le povățuiaște pre eale, și nu știam

că ea easte născătoarea acestora.

14. Și fără de viclesug o am învățat, și fără de pizmă dau (a), și avuția ei nu o ascunz.

15. Că easte comoară nesfârșită oamenilor, cu carea cei ce să folosesc să fac priatini lui Dumnezeu, pentru darurile învățaturii.

16. Mie mi-au dat Dumnezeu să grăiesc după gândul meu și să cuget cum să cade de ceale ce să dau, că El easte povățuitorul înțelepciunii și îndreptătorul înțelepților,

17. Că în mâna Lui sântem și noi, și cuvintele noastre, și toată înțelepciunea și știința lucrurilor.

18. Că El mi-au dat mie cunoștință adevărată de ceale ce sânt, ca să știu tocmirea lumii și lucrarea stihilor,

19. Începutul și sfârșitul și mijlocul vremilor, schimbările timpurilor și mutările vremilor, cursurile anilor și rânduiala stealelor,

20. Firile dobitoacelor și mâniile fierilor, putearea vânturilor și gândurile oamenilor, osibirile odraslelor și vârtutea rădăcinilor.

21. Și toate ceale ascunse și ceale arătate le-am cunoscut, că m-au învățat înțelepciunea meșter a tuturor.

22. Că easte într-însa duh de înțeleagere, sfânt, curat, de multe fealiuri, suptire, mișcatoriu, strălucit, nespurcat, luminat, fără de patimă, iubitoriu de bine, ascuțit, neoprit, de bine făcătoriu,

23. Iubitoriu de oameni, adevărat, stătornic, fără de frică, atotputearnic, atotvăzătoriu, și carele răzbate prin toate duhurile ceale înțelegătoare, curate și foarte suptiri.

24. Că, decât toată mișcarea, mai mișcătoare easte înțelepciunea, și pătrunde și încape prin toate pentru curăția.

25.* Că easte aburul puterii lui Dumnezeu și curgere limpede a mării Celui Atotputearnic, pentru aceea nimica nu o întină pre ea.

26. Pentru că easte strălucirea luminii ceii veacince și oglindă curată a lucrării lui Dumnezeu și chipul bunătății Lui.

27. Și, fiindcă easte una, toate le poate, și întru sine rămâind, toate le înnoiaște, și, prin neamuri, în sufletele ceale cuvioase să mută, priatini lui Dumnezeu și proroci tocmeaște.

28. Că nimica nu iubeaște Dumnezeu, fără numai pre cel ce petrece cu înțelepciune.

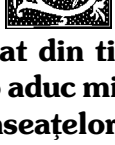
29. Că mai frumoasă easte ea decât soarele și decât toată tocmirea stealelor; asemănată cu lumina mai de frunte să află ea.

30. Că după lumină urmează noaptea, iară pre înțelepciune nu o biruiaște răutatea.

CAP 8

Pentru că toate să dobândesc cu înțelepciunea, e de lipsă a să cuprindă și a să ceare de la Dumnezeu, Cel ce sânгур poate da înfrânarea.

14. (a) Și altuia din ce am luat.

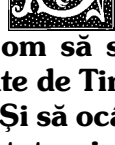
1. i ajunge de la margini până la margini, cu tărie, și întocmește toate cu folos.
2. Aceasta o am iubit și o am căutat din tinerețile mele, și am cercat să mi-o aduc mie mireasă, și m-am făcut iubitoriu frumsețelor ei.
3. Neamul său cel bun îl măreaște, petreacerea carea o are împreună cu Dumnezeu, și Stăpânul tuturor o au iubit pre ea.
4. Pentru că ea învață știința lui Dumnezeu și alege lucrurile Lui.
5. Și de easte bogăția câștigare poftită în viață, ce easte mai bogat decât înțelepciunea, carea toate le lucrează?
6. Iară deaca lucrează înțelepciunea, cine easte mai bun meșter decât ea, din ceale ce sânt?
7. Și de iubeaște cineva dreptatea, ostenealele ei sânt faptele bune, că învață trezirea și înțelepciunea, dreptatea și bărbăția, decât care nimică nu easte mai de folos în viața oamenilor.
8. Și de pofteaște cineva a ști multe, știe ceale din început (a) și ceale viitoare le sămuaște. Știe întorsurile cuvintelor și dezlegările întrebărilor celor întunecate, seamne și minuni mai înainte cunoaște, și întâmplările vremilor și ale anilor.
9. Judecat-am, drept aceea, să o aduc pre aceasta să viețuiască cu mine, că știu că-mi va sfătui ceale bune, și-mi va fi mângăiere în griji și în năcazuri.
10. Și voi eu avea, pentru dânsa, mărire întră gloată și cinste la cei bătrâni, tinăr fiind eu.
11. Ascuțit mă voi eu afla la judecată și înaintea celor puternici minunat voi eu fi.
12. Când voi eu tăcea, vor aștepta, și când voi eu grăi, vor lua aminte. Și de voi eu grăi eu mai mult, își vor pune mâna la gura sa.
13. Avea-voi eu, pentru dânsa, nemurire, și pomenire veacinică voi eu lăsa la cei după mine.
14. Voi eu ocârmui noroade, și neamuri să vor supune mie.
15. Teame-să-vor de mine, auzind tiranii cei groaznici, la mulțime mă voi eu vedea bun și la războiu viteaz. Întrând în casa mea, mă voi eu odihni cu ea,
16. Că nu are amărăciune petreacerea cu ea, nici dureare viețuirea cu ea, ci veselie și bucurie.
17. Aceastea socotind întră mine și grijind cu inima mea că easte nemurire întră cunoașterea înțelepciunii,
18. Și întră prieteșugul ei desfătare bună, și întră ostenealele mâinilor ei avuție nesfârșită, și întră petreacerea vorbii cu ea, înțelepciune, și cinste împreunarea cuvintelor ei, încungiurat-am, căutând, ca să o iau pre ea la mine.
19. Și am fost prunc isteț și suflet am avut bun.
20. Și mai vârtos, precum eram bun, am venit în trup nespurcat.

8. (a) Ceale trecute.

21. Și am cunoscut eu că nu voi eu fi într-alt chip înfrânat, de nu-mi va da Dumnezeu, și aceasta era a înțelepciunii, a ști al cui e darul, și m-am rugat Domnului și m-am umilit înaintea Lui, și am zis din toată inima mea:

CAP 9

Solomon, cunoscându-și slăbiciunea sa, ceare de la Dumnezeu înțelepciune, carea tuturor e de lipsă, dar, mai vârtos, povățuitorilor noroadelor, pentru că înțelepciunea omenească greșeaște.

- 1.* umnezeul părinților și Doamne al milii, Cel ce ai făcut toate cu cuvântul Tău, *1 [3] Împă. 3, 9
2. Și cu înțelepciunea Ta ai pus pre om să stăpânească preste zidirile ceale făcute de Tine,
3. Și să ocârmuiască lumea cu cuviință și cu dreptate, și cu suflet drept să judece judecată.
4. Dă-mi mie înțelepciunea, carea stă aproape de scaonul Tău, și nu mă lăpăda din slugile Tale.
- 5.* Că sluga Ta sânt eu și fiul slujnicii Tale, om slab și cu viață scurtă, și mai mic a înțeleage judecata și legile. *Psal. 115, 6
6. Că de va și fi cineva desăvârșit întră fiii oamenilor, de-i va lipsi înțelepciunea cea de la Tine, întră nimica să va socoti.
- 7.* Tu mai înainte m-ai ales pre mine împărat norodului Tău și judecătoriu fiilor Tăi și featelor. *1 Para. 28, 4 5
8. Zis-ai să zidesc besearică în muntele cel sfânt al Tău și în cetatea lăcuinții Tale, jertvenic, asemănarea cortului celui sfânt, carele mai înainte l-ai gătit dintru început. 2 Petr. 1, 10
- 9.* Și cu Tine easte înțelepciunea, carea știe faptele Tale și carea era de față când ai făcut lumea, și carea știe ce easte plăcut înaintea ochilor Tăi, și ce e drept întră poruncile Tale; trimite-o pre ea din sfintele ceriuri și de la scaonul mării Tale; *Pild. 8, 22 27 Ioan 1, 1 [3]
10. Trimite-o pre ea, ca să fie cu mine întră osteneale și să cunosc ce e bine plăcut înaintea Ta.
11. Că aceea toate le știe și le înțeleage și mă va povățui întră lucrurile mele înțelepțește, și mă va păzi întră mărirea sa.
12. Și vor fi priimate lucrurile mele și voi eu judeca pre norodul Tău cu dreptate și voi eu fi vreadnic de scaonul tătâne-mieu.
- 13.* Că ce om va cunoaște sfatul lui Dumnezeu? Sau cine va gândi ce voiaste Dumnezeu? *Isaia 40, 13
14. Că gândurile muritorilor sânt cu frică și cu greșală cugetele lor. Roma. 11, 34
15. Că trupul cel putrezitoriu îngreioiază sufletul, și lăcuința cea pământescă apasă pre mintea cea cu multă grije. 1 Cori. 2, 16
16. Și abii chipzuim ceale de pre pământ, și ceale ce ne sânt în mâini cu osteneală aflăm, iară ceale din ceriuri cine le-au cercat?
17. Și sfatul Tău, cine-l va cunoaște, de nu vei da Tu înțelepciune, și de nu vei trimite pre Duhul Tău cel Sfânt dintru ceale înalte?
18. Că așa să se îndrepteaze cărările celor de pre pământ.

19. Și să se învețe oamenii ceale plăcute Ție și cu înțelepciunea să se mântuiască”.

CAP 10

Să laudă înțelepciunea, pentru că au ținut și de reale au mântuit pre Adam, pre Noe, Avraam, Lot, Iacov, Iosif și pre Moisi, prin care au povățuit Dumnezeu pre fiii lui Israil, prin Marea Roșie, și pre eghipteani i-au înecat într-însa.

Face. 1. ceasta pre părintele lumii, cel întâiu plăsmuit, carele singur au fost făcut, l-au păzit,

Face. 2. Și l-au scos pre el din căderea sa, și i-au dat lui putere să stăpânească preste toate.

Face. 3. Și, depărtându-să de la ea cel nedrept, cu urgiia sa și cu mâniia cea ucigătoare de frate, au perit.

Face. 4. Pentru carele, când au înecat apa pământul, iarăși au mântuit înțelepciunea, prin lemn prost, pre cel drept ocârmuind.

Face. 5. Aceasta și, întru unirea răutății neamurilor celor împreunate, au cunoscut (a) pre cel drept și l-au păzit pre el fără de prihană lui Dumnezeu, și, cu mila cea mare a fiului, tare l-au păzit.

Face. 6. Aceasta pre cel drept, carele au fugit când au perit cei necredincioși, l-au mântuit de focul care s-au pogorât preste ceale cinci cetăți,

7. A cării răutăți mărturie este încă pământul cel pustiu, care fumă, și pomii lui roduri fără de folos odrâslesc, și stâlpul cel de sare, carele este mormântul sufletului celui necredincios.

8. Că, nebăgând samă de înțelepciune, nu numai s-au păgubit a cunoaște ceale bune, ci și pomenirea nebuniei sale au lăsat în viața aceasta, ca nici cu lucrurile care au păcătuit să nu să poată ascunde.

9. Iară înțelepciunea au scos din nevoi pre cei ce i-au slujit ei.

Face. 10. Aceasta pre dreptul cel ce fugea de mâniia fratelui său l-au povățuit pre căi dreapte și i-au arătat împărăția lui Dumnezeu și i-au dat cunoștința celor sfinte și l-au sporit pre el întru năcazuri și au plinit (b) ostenealele lui.

11. Întru lăcomiia celor ce-l stăpânea pre el au stănut de față și l-au îmbogățit pre el.

12. Păzitu-l-au pre el de vrăjmași și de cei ce-l pândeau l-au apărat, și biruință tare i-au dat lui, ca să cunoască că decât toate este mai tare buna-credință.

Face. 13. Aceasta pre dreptul cel vândut nu l-au părăsit, ci de păcat l-au mântuit.

Face. 14. Pogorātu-s-au cu el în groapă și în legături nu l-au lăsat pre el, până i-au dat schiptrul împărăției și putere preste cei ce-l tirănea pre el, și mincinoși au arătat pre cei ce au grăit rău de el, și i-au dat lui mărire veacinică.

Ieșire 15. Aceasta pre norodul cel cuvios și 1, 11 5. (a) Au aflat. 10. (b) Înmulțit.

CAP 10 ȘI 11

sămânța cea nevinovată au izbăvit de la neamul celor ce-i năcăjiia.

16. Întrat-au în sufletul robului Domnului și au stănut împotriva împăraților celor groaznici, cu minuni și cu seamne.

17. Dat-au celor cuvioși plata ostenealelor lor, povățuitu-i-au pre ei în cale minunată, și le-au fost lor zioa acoperemânt și noaptea lumină de steale.

18.* Trecutu-i-au pre ei Marea Roșie și i-au trecut prin apă multă. *Ieșire 14, 22

19. Iară pre vrăjmașii lor i-au înecat, și din adâncul cel fără de fund i-au scos pre ei. Psalm 77, 16

20.* Pentru aceea, dreptii au jefuit pre cei necredincioși, și au laudat, Doamne, numele Tău cel sfânt și mâna Ta cea apărătoare. Toți împreună cu o inimă o au laudat, *Ieșire 12, 3 [35]

21. Că înțelepciunea au deschis gura muților și limbile pruncilor le-au făcut vorbitoare. Ieșire 15, 1

CAP 11

Înțelepciunea au povățuit pre fiii lui Israil prin pustie, biruind pre împotivnici și slobozind apă din piatră. Iară pre eghipteani, închinătorii de idoli, cu multe bătăi pedepsindu-i. Dumnezeu, vrând să se mântuiască toți, pre păcătoși îndelung îi așteaptă să se întoarcă, pre carii numai cu vreaarea Sa pre toți îndată i-ar putea piiarde.

1. ăcut-au să sporească lucrurile lor, prin mâna sfântului proroc.

2.* Trecut-au prin pustia cea nelăcuită și în locuri neumbrate au întins cortul. *Ieșire 16, 1

3.* Stănut-au împotriva vrăjmașilor și asupra împotivnicilor și-au izbândit. *Ieșire 17, 13

4.* Însătoșeat-au și Te-au chemat pre Tine, și s-au dat lor apă din piatră colțurată și stâmpărare seatii din piatră vârtoasă. *Nume. 20, 11

5. Că, prin care s-au pedepsit vrăjmașii lor, 6. Prin acealea ei, în lipsă, au luat facere de bine.

7. Că în locul izvorului, celui de pururea al râului celui curgătoriu, carele s-au fost turburat cu sânge,

8. Spre dovedirea poruncii, ceii omorătoare de prunci, le-ai dat lor apă de-ajuns, nenădăduind ei.

9. Arătând, prin seatea cea de atunci, cum ai muncit pre vrăjmași.

10. Căci, când s-au ispitit, măcar că cu milă să certa, au cunoscut că cu mâniia au fost judecați cei necredincioși și s-au pedepsit.

11. Că pre aceștia, ca un părinte dojenindu-i, i-ai cercat, iară pre aceia, ca un împărat nășâlnic osindindu-i, i-ai ispitit.

12. Și cei ce era de față și cei departe într-un chip să chinuia.

13. Că îndoită dureare i-au cuprins pre ei și suspin și aducere-aminte de lucrurile ceale trecute.

14. Că, auzind că cu pedeapsale sale s-au făcut acelora bine, și-au adus aminte de Domnul.

15. Că, pre Carele, mai înainte de ocară și lăpădat și batjocură L-au avut, mai pre urmă s-au minunat de El, când însăta ei,

nu ca dreptii.

16. Și pentru gândurile ceale neîntălegătoare ale strâmbătății lor,* întru care rătăcind cinstea jivini ceale necuvântătoare și jiganii de nimică, trimis-ai asupra lor mulțime de fieri necuvântătoare, ca să facă izbândă,

17. Ca să știe că, prin care lucruri păcătuiaște neștine, prin acealea să și pedepsească.

18. Nu era cu anevoie mâinii Tale ceii atotputearnică, carea au zidit lumea din nimic, a trimite asupra lor* mulțime de urși și lei îndrăzneți,

19. Sau fieri de curând născute, necunoscute, pline de mânie, sau care slobod foc când suflă, sau care ca vântul suflă fum, sau care fulgeră din ochi scânteii groaznice.

20. A căroră nu numai vătămarea ar putea să-i sfârâme, ci și vederea, spăimântându-i, să-i piiarză.

21. Și fără de aceastea, cu o suflare putea să cază, gonindu-să ei de dreptate și vânturându-să de vântul puterii Tale; ci toate cu măsură și cu număr și cu cumpănă le-ai rânduit.

22. Că Tu pururea ai puteare mare și tăriei brațului Tău cine va sta împotrivă?

23. Că ca plecarea cumpenii este toată lumea înaintea Ta și ca picătura de roao cea de dimineața, ce să pogoară pre pământ.

24. Și miluiești pre toți, că toate le poți, și treci cu vederea greșealele oamenilor, ca să se pocăiască.

25. Pentru că iubești toate ceale ce sânt, și de nimica din ceale ce ai făcut nu Te scârbești, că nimica nu ai făcut carea să urăști.

26. Și cum ar fi rămas ceva de nu ai fi vrut Tu? Sau cum s-ar ținea ce nu s-au chemat de la Tine?

27. Ci ierți tuturor, că toate ale Tale sânt, Stăpâne, iubitoriule de suflete!

CAP 12

Arată cu câtă milă și îndelungată răbdare au cercetat Dumnezeu pre păcătoșii cei ce lăcuia în pământul cel sfânt, nu îndată i-au pierdut, macar că nu numai pre aceștia, ci și neamurile toate, fără nici o strâmbătate, ca un Stăpânitoriu a toate, le putea piiarde. Cu această milă, pre aleșii Săi îi face a nădăjdui bine despre Sine și despre mila Sa.

1. ă Duhul Tău cel nestricat este întru toate.

2. entru aceea, pre cei ce cad câte puțintel îi cerci și, aducându-le aminte cu ce păcătuiesc, îi înveți ca să se înstrăineaze de răutate și să crează întru Tine, Doamne.

3.* Că pre lăcuiitorii cei de demult a sfântului Tău pământ ai urât,

4. Pentru că făcea lucruri vrăjmașești, de fermecături, și jertve necurate,

5. Și pre omorătorii de prunci, cei nemilos-tivi, și pre cei ce mănă ceale dinlăuntru ale trupurilor omenești și sânge,

6. Și pre părinții, ucigătorii sufletelor

celor făr' de ajutoriu, ai vrut a-i piiarde prin mâinile părinților noștri, din mijlocul dumnezeieștii Tale taine,

7. Ca acest pământ, care decât toate este mai cinstit înaintea Ta, lăcuiitori vreadnici să priimească pre fiii lui Dumnezeu.

8. Ci și acestora ca unor oameni ai iertat și ai trimis înainte alergători taberii Tale, viespi, ca pre ei, pre încet, să-i piiarză.

9. Nu pentru că, doară, cu războiu n-ai fi putut supune pre cei necredincioși dreptilor, sau cu fieri groaznice, sau cu cuvânt cumplit odată să-i pierzi,

10.* Ci, judecând pre încet, le dai loc de pocăință, nu neștiind că viclean e neamul lor și firească răutatea lor și înlăuntru răsădită; și cum că nu să va muta gândul lor în veac,

11. Pentru că din început au fost sămânță blăstămată, nici pentru că Te temi de cineva, le dai iertare păcatelor lor.

12. Că cine va zice Ție: „Ce-ai făcut?” Sau cine va sta împotriva judecății Tale, sau cine va băga vină Ție de neamurile ceale perite, care le-ai făcut Tu? Sau cine va veni izbânditoriu asupra Ta pentru oamenii cei nedrepti?

13. Că nu este Dumnezeu afară de Tine,* carele să aibă grijă de toate, ca să arăți că nu cu nedreptul ai judecat,

14. Nici împărat au tiran va putea să caute cu ochii asupra Ta, pentru cei ce i-ai pierdut.

15. Ci drept fiind Tu, cu dreptate toate le ocârmuiești, că străin lucru socotești puterii Tale să osândești pre cel ce nu trebuie a să pedepsi.

16. Că putearea Ta este începutul dreptății și, pentru că ești stăpân a toate, aceasta faci ca să ierți tuturor.

17. Că puteare arăți Tu, Cel ce nu Te încrezi, că după săvârșirea puterii Îți arăți tăria, și întru cei ce cunosc îndrăznirea aceasta o mustri.

18. Iară Tu, Cel ce stăpânești preste puteare, cu blândeate judeci și cu multă îngăduință ne ocârmuiești pre noi, că la Tine este putearea când vrei.

19. Și ai învățat pre norodul Tău, prin lucruri ca aceastea, că să cade să fie drept și iubitoriu de oameni, și bună nădejde ai făcut fiilor Tăi, că le dai să se pocăiască de păcate.

20. Că, de vream ce pre vrăjmașii fiilor Tăi, cei ce era vinovați de moarte, cu atâta rugăciune și umilință i-ai pedepsit, dându-le vream și loc, prin care să se mântuiască de răutate,

21. Cu câtă luare aminte ai judecat pre fiii Tăi, cu a căroră părinți jurământuri și legături ai făcut, de făgăduințe bune?

22. Deci, când ne cerți pre noi, pre vrăjmașii noștri de zeace mii de ori îi bați, ca să avem grije de bunătatea Ta, judecând; iară noi, când ne judecăm, așteptăm milă.

*Ieșire

23, 30

2 Leage

7, 23

*1 Pet.

5, 7

23. Pentru aceea, și pre cei ce au trăit întru nebuniia vieții, cu strâmbătate printr-ale lor urâciuni i-ai chinuit.

Sus 24. Că pre căile rătăcirii departe au rătăcit, dumnezei socotind a fi ceale ce și întră dobitoacele vrăjmașilor sânt necinstite, înșelându-să ca pruncii cei fără de înțelepciune.

25. Pentru aceea, ca pruncilor neînțelepți, le-ai trimis judecată de ocară.

26. Iară cei ce prin necazuri și prin certări nu s-au îndreptat dreapta lui Dumnezeu judecată vor simți.

27. Că de ceale ce ei, când pășia reale, să scârbea de ceale ce le socotea a fi dumnezei, când au văzut că cu acealea să ceartă, au cunoscut pre Dumnezeu cel adevărat, pre Carele odinioară au fost tăgăduit că L-au cunoscut; pentru aceea, osânda cea mai de pre urmă au venit asupra lor.

CAP 13

Deșerti sânt cei ce, necunoscând pre Dumnezeu din fapte, au cinstit faptele, în loc de dumnezei. Iar cu cât mai fără de minte sânt cei ce pre făptura ziditorului o zic a fi Dumnezeu? Întrebând ceale viitoare de la idolul cel fără de simțire.

Rom. 1. ă deșerti sânt toți oamenii din fire, carii nu cunosc pre Dumnezeu, de vreme ce din bunătățile ceale ce să văd n-au putut să cunoască pre Cel ce easte, nici luând aminte la lucruri au cunoscut pre meșter.

2 Leage 2. Ci, sau focul, sau vântul, sau aerul cel pripealnic, sau cursul stealelor, sau apa cea putearnică, sau luminătorii ceriului au socotit că sânt dumnezei, ocârmuitori lumii,

3. Care lucruri, pentru că să desfăta cu frumseța lor, le socotea că sânt dumnezei; cunoască cu cât decât aceastea easte mai bun Stăpânul; că El, Cel ce Însuși easte Începătorul frumseții, le-au făcut pre acealea.

4. Iară de să minunează de putere și de lucrare, să înțeleagă dintru aceastea cu cât easte mai putearnic Cel ce le-au făcut pre eale.

5. Că, din mărimea frumseții fapturilor, după socoteală (a), Să cunoaște Făcătorul lor.

6. Însă și frumseța fapturilor în lucrurile aceastea puțin ponoslu easte, că doară ei rătăcesc, căutând pre Dumnezeu și vrând să-L afle.

Rom. 7. Că întru lucrurile Lui petrecând, cercă și să încredințază cu vederea că lucrurile ceale ce să văd sânt bune.

8. Ci nici aceștia nu sânt vreadnici de iertare.

9. Că de au putut atâta cunoaște, ca să poată socoti veacul, cum nu au aflat mai curând pre Domnul acestora?

10. Iară ticăloși sânt și întră cei morți nădejdea acelora carii numesc dumnezei lucrurile mâinilor omenești, aurul și argintul cu meșteșug lucrat și închipu-

5. (a) Cu măsură, cât easte firei cu puțință.

iri de vite sau piază de nici o treabă, lucru de mână veachie.

11.* Și de au tăiat vreun meșter de lemn din pădure vreun lemn bun și i-au ras cu meșteșug scoarța, și cu meșteșugul său, cum să cuvine, au făcut vas de treabă spre slujba vieții,

*Isaia 44, 12
Ieremia 10, 3

12. Și lăpădăturile (b) lucrului spre cheltuirea hranei cheltuindu-le s-au săturat.

13. Și ce au rămas dintru aceastea nefiind de nici o treabă, pentru că e lemn strâmb și noduros, luându-l pre încet l-au cioplit și cu știința meșteșugului l-au închipuit și l-au făcut aseamenea cu chipul de om,

14. Sau l-au făcut aseamenea vreunui dobitoc prost și, ungându-l cu roșeală și cu vâpsală rumenindu-i fața lui, și toată întinăciunea lui vâpsindu-o preste tot,

15. Și, făcându-i așezământ bun în păreate, l-au pus acolo, întărindu-l cu cuie de fier.

16. Însă, ca să nu cază, mai înainte au socotit pentru el, fiindcă nu-și poate ajuta, pentru că easte chip și-i trebuiaște ajutoriu.

17. Iară pentru agonisealele și nuntele sale și pentru fiii săi să roagă și nu să rușinează a grăi cătră lucru neînsuflețit.

18. Și pentru sănătate chiiamă pre cel neputincios, și pentru viață roagă pre cel mort, și pentru ajutoriu pre cel ce nu poate ajuta,

19. Și pentru călătorie pre cel ce nici a sta nu poate, și pentru câștig și pentru lucrul mâinilor și pentru întâmplare, ajutoriu ceare de la cel neputincios cu mâinile.

CAP 14

De folos e aflarea corăbiei, cu carea și în vremea potopului s-au mântuit sămânța omenească. Iară idolul e blăstămat și cel ce-l face pre dânsul. Care au fost începutul idolilor și a închinării lor. Și ce răutăți purced din închinarea de idoli.

1. ară altul, vrând să meargă pre apă și să călătorească prin valuri cumplite, să roagă la lemn mai putred decât luntrea carea-l poartă pre el.

2. Că pre acela pofta câștigului l-au gândit, și meșterul cu înțelepciune l-au cioplit.

3.* A Ta, Părinte, purtare de grije ocârmuiaște aceasta, că ai dat în mare cale și în valuri cărare nerătăcită,

*Ieșire 14, 21

4. Arătând că din tot lucrul poți mântui, macar și fără de meșteșug, de va intra neștine.

5. Ci, ca să nu fie deșearte lucrurile înțelepciunii Tale, pentru aceea și la un lemn mic își încredințază oamenii sufletele sale și, trecând valul cu plută, s-au mântuit.

6.* Că și la început, când au perit uriașii cei trufași, nădejdea lumii pre plută scăpând, au lăsat veacului sămânța neamului, cu a Ta mână fiind ocârmuită.

*Face. 6, 4
7, 7

7. Că binecuvântat e lemnul prin carele să face dreptate.

12. (b) Rămășițele.

*Psal. 113, 15 8. * Iară cel făcut de mână blăstămat este el și cel ce l-au făcut pre el, că acesta l-au lucrat, iară cel putred s-au numit dumnezeu.

9. Că întocma sânt urâte lui Dumnezeu și cel ce păgânește și păgânătatea lui.

10. Că ceaea ce s-au făcut cu cel ce o au făcut, să vor pedepsi.

11. Pentru aceaea, și întru idolii neamurilor va fi cercetare, că întru făptura lui Dumnezeu lucru de urâciune s-au făcut și împiedecare sufletelor oamenilor și cursă picioarelor celor fără de minte.

12. Că începutul curviei e gândirea idolilor și aflarea lor e stricarea vieții.

13. Că nici din început n-au fost, nici în veac nu vor fi.

14. Că prin deșearța măriri a oamenilor au intrat în lume, și, pentru aceaea, scurt s-au socotit sfârșitul lor.

15. Că cu amară jeale întristându-să tatăl pentru fiul său, cel degrab răpit, i-au făcut chipul lui, pre carele atunci ca pre un om mort, iară acum ca pre un dumnezeu l-au cinstit și au dat celor supuși taine și jertve.

16. După aceaea, cu vreamă întărindu-să acest păgânesc obicei, ca o leage s-au păzit și din poruncile tiranilor să da cinste celor cioplite.

17. Și pre cei ce de față nu putea să-i cinstească oamenii, pentru că lăcuia departe, chipul cel de departe tipărindu-l, au făcut arătat chipul împăratului, pre carele-l cinstea, ca, cu sâr-guința sa, pre cel ce nu era de față să-l cinstească, ca cum ar fi de față.

18. Și spre cinstea acestora, și pre cei ce nu știa i-au tras mândriia meșterului.

19. Pentru că, vrând a plăcea domnitoriului, s-au silit cu meșteșugul, ca să facă asemănarea mai frumoasă.

20. Iară mulțimea, înșelându-să pentru frumseța lucrului, pre cel ce mai înainte îl cinstea ca pre un om, acum, dumnezeu l-au socotit.

21. Și aceastea au fost înșelăciune vieții omenești, că, fiind oamenii au în primejdie au slujind tirăniei, numele acela care altor lucruri nu să putea împărtăși l-au pus pietrilor și leamnelor.

22. Apoi, nu au fost destul a rătăci întru cunoștința lui Dumnezeu, ci și, în mare luptă a neștiinții viețuind, atâtea reale pace le numea.

2 Leage 18, 10 23. Că au pre fiii săi, omorând, îi jertvea, sau Ieremia 7, 8 taine ascunse sau nebunești beții din obiceiuri străine făcea.

24. Și nici viața, nici nuntele nu le mai păzesc curate, ci unul pre altul viclenind omoară sau, preacurvind, fac întristare.

25. Toate amestecate sânt, sângele și uciderea, furtișeagul și vicleșugul, stricăciunea și necredința, gâlceava și jurământul strâmb și turburarea celor bune.

26. Needucerea-aminte de facerea de bine, spurcăciunea sufletelor, schimbarea neamului, amestecarea nuntelor, preacurviia și necurăția,

27. Că închinăciunea idolilor, carii nici a să numi nu ar trebui, este începutul a tot răul și pricina și sfârșitul.

28. Că, când să veselesc, au nebunesc, au prorocesc minciuni, au trăiesc cu nedreptate, au curând joară strâmb.

29. Că cei ce nădăduiesc în idolii cei fără de suflet, când joară strâmb, nu să tem că li să va dovedi nedreptatea.

30. Și pentru amândoaș după dreptate să vor pedepsi, și pentru că rău au înțales de Dum-nezeu, închinându-să idolilor, și pentru că cu nedreptate au jurat, cu vicleșug, nebăgând samă de cuviință.

31. Pentru că nu putearea celor ce jură, ci judecata celor ce greșesc ceartă pururea călca-rea nedreptilor.

CAP 15

Credincioșii laudă mila și îndelungă răbdarea lui Dumnezeu, cu a căruia dar s-au păzit de închinarea idolilor. Și batjocura făcătorilor și închinătorilor de idoli.

1. **N**ară Tu, Dumnezeu nostru, ești bun și drept, îndelung răbdătoriu, și cu milă ocârmuiești toate.

2. **C**ă, de-am și păcătuit, ai Tăi sântem noi cei ce cunoaștem putearea Ta, și nu vom păcătui, știind că ai Tăi sântem socotiți.

3. Că a Te cunoaște pre Tine dreptate desă-vârșită este, și a ști putearea Ta, rădăcina nemuririi.

4. Că nu ne-au înșelat pre noi socoteala meșteșugului celui rău a oamenilor, nici umbra zugrăviturilor, osteneala cea fără de roadă, chipul cel întinat cu multe fealiuri de vâpșeale,

5. A cărora vedea, la cei fără de minte, spre ocară vine și pofteaște chipul mortului, vedea fără suflare.

6. Iubitorii celor reale vreadnici sânt să aibă nădeajdea întru acealea, și cei ce le fac și cei ce le poftesc și cei ce să închină lor.

7.* Că olariul, pământ moale călcând, cu osteneală face spre slujba noastră orice, și din același pământ au făcut și vase curate de slujbă, și împotivă, toate aseamenea; care vase de ce treabă să fie, judecă olariul.

8. Și cel rău, ostenitoriu, face dumnezeu deșert dintr-același lut, cel ce cu puțin mai înainte din pământ au fost făcut, și după puțin să va întoarce iarăși de unde s-au luat, când să va ceare să dea sufletul cu carele este deatoriu.

9. Ci are el grije, nu pentru că să ostenească sau că are viața scurtă, ci să întreace cu meșterii cei de aur și de argint și urmează pre faurii cei de aramă și-și ține cinste că face lucruri deșearte.

10. Cenușe e inima lui, și decât pământul mai slabă nădeajdea lui, și decât lutul mai necinstită e viața lui.

11. Că n-au cunoscut pre Cel ce l-au făcut pre el și pre Cel ce i-au însuflat lui suflet lucrătoria și pre Cel ce i-au suflat duh de viață.

*Rom. 9, 21

12. Ci au socotit că viața noastră este jucărea și traiul nostru târg de câștig, că să cade, zic, ori de unde, și din rău a câștiga.

13. Că acesta să știe pre sine, că mai mult decât toți păcătuiște cel ce din lucru de pământ face vase, care lezne să sparg și săpate.

14. Ci toți aceștia sânt mai nebuni și mai ticăloși decât sufletul pruncului, vrăjmașii norodului Tău, carii îl asupresc pre el.

***Psal.** 113, 4
134, 32
[15] i-au socotit dumnezei,* carii nici cu ochii nu văd, nici cu nasul nu trag aer, nici cu urechile nu aud, nici cu degetele mâinilor nu pipăie, nici cu picioarele nu umblă.

16. Pentru că om i-au făcut pre ei, și cel ce s-au împrumutat de duh i-au zidit pre ei, că nici un om nu poate să facă pre dumnezeu aseamenea șie,

17. Ci, muritoriu fiind, mort face, cu mâini fără de leage, că mai bun este el decât dumnezeii săi, că el este viu, iară aceia nu.

18. Și dobitoacelor celor mai urâte să închină, că, alăturându-să cu nebuniia, decât cealea-lalte, sânt mai reale.

19. Nici așa frumoase sânt la vedea întră dobitoace cât să le poftim, și au fugit și de lauda lui Dumnezeu și de binecuvântarea Lui.

CAP 16

Eghipteanii, pătimind ceale vreadnice pentru închinarea idolilor, israilteanii au dobândit hrană de la Dumnezeu. Iară certându-să cu mușcarea șerpilor și încălzind șarpe de aramă, s-au însânătoșat de la Dumnezeu. Dar cei necredincioși cu moarte pedepsindu-să prin lăcuste, prin muște și prin foc și prin grindine, când credincioșii s-au săturat și s-au întărit.

1. rept aceea, pentru unele ca acestea, după vrednicie s-au pedepsit și prin mulțime de fieri s-au chinuit.

***Nume.** 11, 31 2. Și, în locul pedepsii aceia, bine ai făcut norodului Tău,* căruia, când au poftit gustare noao, hrană le-ai gătit, prepelițe.

3. Ca aceea poftind hrană, pentru ceale ce li s-au arătat și li s-au trimis, și de la pofta cea de lipsă să se întoarcă; iară aceștia, puțin lipsindu-să, hrană noao au gustat.

4. Că să cădea celor ce făcea tirănie să le vie lipsă de care să nu poată scăpa; iară acestora numai să li să areate cum să chinuia vrăjmașii lor.

***Nume.** 21, 6
1 Cori. 10, 9 5.* Că și când au venit preste ei groaznica mânia a fierilor și cu mușcarea șerpilor celor cumpliți să strica,

6. Ci nu până în sfârșit au rămas mânia Ta, ci pentru ca să se înveațe, în puțină vreme s-au turburat, având sămnel mântuirii, ca să-și aducă aminte de porunca legii Tale.

7. Că cei ce să întorcea, nu prin ceaea ce vedea să mântuia, ci prin Tine, Mântuitorul tuturor.

8. Și cu aceasta ai arătat vrăjmașilor noștri că Tu ești Cel ce mântuiești de tot răul.

9.* Că pre aceia i-au omorât mușcările lăcustelor și ale muștelor, și nu s-au aflat leac sufletului lor, că vreadnici era cu unele ca acestea a să pedepsi. ***Ieșire** 10, 4
8, 24
Apoca. 9, 7

10. Iară pre fiii Tăi nici dinții bălaorilor celor veninați nu i-au biruit, că mila Ta, venind, i-au vindecat pre ei.

11. Că aducându-și aminte de cuvintele Tale să împungea și degrab să mântuia, ca nu căzind întru adâncă uitare să fie înstrăinați de facerea Ta de bine.

12. Că nici iarbă, nici unsoare nu i-au vindecat pre ei, ci cuvântul Tău, Doamne, Cel ce toate le vindecă.

13. Că Tu stăpânești preste viață și preste moarte* și pogori la porțile iadului și iară râdici. ***2 Leage** 32, 39

14. Și omul ucide cu răutatea sa, și ieșind duhul nu să va întoarce, nici va aduce îndărăpt sufletul cel luat. **Tovie** 13, 2
Iov

15. Iară de mâna Ta nu este puțință a scăpa. **10, 7**

16. Că păgânii carii s-au lepădat a Te ști pre Tine cu putearea brațului Tău au fost bătuți cu ploi străine și cu grindine și de ploi gonindu-să neîncetat și de foc amistuindu-să.

17. Că ce e mai minunat, mai mult ardea focul în apă, carea toate le stânge, pentru că lumea este apărătoare celor drepti.

18. Că aorea să îmblânzea para focului, ca să nu arză pre fierile ceale trimisă asupra celor necredincioși, și ei, văzind, să cunoască că cu judecata lui Dumnezeu să gonesc.

19. Iară aorea și în apă mai mult decât e putearea focului ardea, ca să strice roadele pământului celui nedrept.

20.* Că cu hrană îngerească ai hrănit pre norodul Tău și pâine gata ai trimis lor din ceriu, fără de osteneală, carea avea toată dulceața, după toată plăcerea gustului. ***Ieșire** 16, 14
Nume. 11, 7

21. Că statul Tău au arătat cătră fii dulceața Ta și, precum poftea cel ce o mânca, așa să făcea precum fieștecine voia. **Psalom** 77, 28
Ioan

22.* Iară zăpada și ghiiața răbda focul, și nu să topiia, ca să cunoască că focul cel arzătoriu, carele strălucea în zăpadă și în ploi, au amistuit rodurile vrăjmașilor. ***Ieșire** 6, 31
9, 24

23. Și iarăși acesta, ca să se hrănească dreptii, și-au uitat putearea sa.

24. Pentru că făptura slujind Ție, Celui ce o ai făcut, să tinde spre pedeapsă asupra celor nedrepti și să slobozească spre facerea de bine, pentru cei ce nădăjduiesc spre Tine.

25. Pentru aceea, și atunci, spre toate mutându-să, darului Tău, celui a toate hrănitoriu, slujea, spre vrearea celor ce să ruga.

26. Ca să înveațe pre fiii Tăi, pre carii i-ai iubit, Doamne,* că nu nașterile roadelor hrănesc pre om, ci cuvântul Tău ține pre cei ce cred Ție. ***2 Leage** 8, 3

27. Că ceaea ce nu să strica de foc, de puțină rază a soarelui încălzindu-să, să topiia. **Mateiu** 4, 4

28. Ca cunoscut să fie că, mai înainte de soare, trebuie a mâneca spre mulțămă Ta

și la răsăritul luminei a să ruga Ție.

29. Că nădejdea celui nemulțămătoriu ca ghiiața de iarnă să va topi și va cură ca apa cea de nici o treabă.

CAP 17

Eghipteanii, pătimind întunecarea de 3 zile, cu frică și cu mare groază. Ceaealaltă parte a lumii strălucea cu lumină.

1. ă mari sânt judecățile Tale și nespuse, pentru aceea sufletele ceale necertate au rățacit.

*Ieșire
10, 23

2.* Că socotind să asuprească pre neamul cel sfânt, cei fără de leage, legații întunecarecului și legații nopții ceii lungi, închizindu-să cu acoperemânturi, pribeagi de la purtarea de grije cea veacinică au zăcut.

3. Căci, când gândea că să vor pitula prin păcatele ceale ascunse, acoperiți cu întunecat norul uitării s-a răsipit, spăimântați cu groază și cu năluciri turburați.

4. Că nici peștera, ceaea ce îi ținea pre ei, i-au păzit fără de frică, ci sunete, turburându-i pre ei, răsuna primpregiur și năluciri posomorâte să arăta fețelor celor supărate.

5. Și nici o puteare de foc putea să lumineaze, nici flacărele ceale strălucite a stealelor suferea a lumina cea întunecată noapte.

6. Ci să vedea la ei numai foc grabnic, plin de frică, și spăriindu-să de cea vedea, ce nu să vedea, ceale ce să vedea le socotea a fi mai reale.

*Ieșire
8, 7

7.* Și batjocurile meșteșugului vrăjitoresc zăcea, și sumeția, cea de mare înțelepciune, le era lor mustrea cu batjocură.

8. Că cei ce făgăduia că vor goni frica și turburările de la sufletul înspăimântat, aceștia era cuprinși de frică plină de răs (a).

9. Că și când nici un lucru turburătoriu nu-i înfricoșea pre ei, de treacerea fierilor și de șuierarea șerpilor îngrozindu-să, perea tremurând și să lăpăda a vedea aerul, de carele necăiri nu putea scăpa.

10. Că groaznic lucru easte, când însuși răutatea mărturiseaște și vinovăteaște.

11. Și pururea au luat ceale reale, țindu-să cunoștința.

12. Că nimica nu easte frica, fără numai lipsirea ajutorințelor celor de la minte.

13. Și când înlăuntru e mai mică așteptarea, mai mare socoteaște neștiința pricinii, ceia ce dă munca.

14. Iară aceia carii, în noaptea cea cu adevărat neputincioasă, care și din fundurile neputinciosului iad au venit, tot același somn dormind,

15. De o parte cu groaza nălucirilor să gonea, și de altă parte cu lipsirea sufletului slăbea, că fără de veaste și când nu aștepta le-au venit lor frică.

16. Și, după aceasta, oricarele cădea acolo să păzea închis în temnița cea fără de fier.

17. Că ori plugariu de era neștine, ori pas-

8. (a) Era osteniți de frică, bolea.

toriu, ori lucrătoriu de la pustie, fiind apucat, răbda această nevoie de carea nu să putea feri.

18. Pentru că, cu un lanț al întunecarecului, toți era legați.

19. Ori vânt șuierând, au glasul pasărilor, cel cu bun viers de pre ramurile ceale dease, sau repeziș de apă mergând cu silă, sau lovitură cumplită de pietri surpate, alergarea cea nevăzută a dobitoacelor celor ce saltă, au glasul cumplitelor hiiară, celor ce răcnesc, i-au făcut de au leșinat, au răsunarea munților, carea să frânge întru sine, îi făcea să se sfârșească de frică.

20. Că toată lumea cu lumină limpede să lumina și cu neîmpiedecate lucruri să ținea.

21. Și numai la aceea s-au întins noapte grea, carea era chipul întunecarecului, celui ce va să-i primească pre ei, și ei șieși își era mai grei decât întunecarecul.

CAP 18

La jidovi era lumină, iară la eghipteani întunecarec. Aceia să povățuiesc cu stâlpi de foc, iară în Egipt ucide îngerul pre tot cel întâiu născut. Jidovii, întărâtând mânia lui Dumnezeu, în turburarea lui Core, să mântuiesc în mijlocul focului, aducând Aaron tămâie și rugându-să pentru mulțime.

1.* i la cuvioșii Tăi mare lumină era, al căror glasul îl auzea, iară chipul nu-l vedea.

*Ieșire
10, 23

2. Și, pentru că nu pătimea și ei acealea, îi fericea pre ei și mulțamea pentru că nu-și izbândesc pentru asuprealele ceale mai dinainte și să ruga să-i iarte de realele ce le-au fost făcut.

3.* Pentru care le-ai dat lor stâlp de foc arzătoriu, carele să-i povățuiască întru cea călătorie neștiută, și soare fără de stricăciune ai dat aceștii călătorii iubitoare de cinste.

*Ieșire
14, 24
Psalm
77, 17

4. Că vreadnici era aceia a să lipsi de lumină și a să păzi întru întunecarec, cei ce au păzit pre fiii Tăi închiși, prin carii trebuia să se dea veacului nesticata lumină a legii.

104, 40

5.* Și, când s-au sfătuit ei să omoară pruncii celor cuvioși, un fiu s-au pus afară și s-au mântuit; spre mustrea lor le-ai luat lor mulțimea fiilor, și pre toți odată i-ai pierdut în apă tare.

*Ieșire
1, 16
2, 3
14, 27

6. Noaptea aceea mai înainte au fost cunoscută părinților noștri, ca cu adevărat să știe la ce jurământuri au crezut, și, nădăjduind întru acealea, să se veselească.

7. Și norodul Tău au văzut și mântuirea celor drepți și perirea vrăjmașilor.

8. Că, precum ai pedepsit pre împotivnici, cu aceea, așa pre noi, chemându-ne, ne-ai mărit.

9. Că întru ascuns jertvea cuvioșii fiii celor buni și leagea dumnezeirii întru un gând o au pus, aseamenea acestora, și bunătăților și primejdiilor să fie părtași sfinții, cântând laudele părinților.

10. Iară strigarea cea neîntocmită a vrăjmașilor răsuna și cu jeale să purta pruncii, plângând.

***Ieșire 12, 29** 11.* Cu aceeași pedeapsă pedepsindu-să robul și stăpânul, prostul și împăratul acealeași pătimind.

12. Toți împreună, chemând moartea, avea morți nenumărați, că nu ajungea cei vii a îngropa, de vreamă ce într-o clipeală cea mai mare parte a neamului lor au perit.

13. Că cei ce toate nu le-au crezut pentru ferecături, când le-au perit cei întâiu născuți, au mărturisit că norodul easte fiul lui Dumnezeu.

14. Că lina tăcere, cuprinzind toate, și noaptea cu reapedea ei curgere mijlocind,

15. Cuvântul Tău cel atotputearnic din ceriu, din scaonele împărătești, cumplit războinic în mijlocul pământului celui de perit au sărit.

16. Sabie ascuțită, purtând porunca Ta cea nefățarnică, și, stând, au umplut toate de moarte, și până la ceriu ajungea și sta pre pământ.

17. Atunci, îndată nălucirile visurilor groaznic i-au turburat pre ei și înfricoșeri fără de veaste au stătut asupra lor.

18. Și altul, airea zăcând, jumătate mort, arăta pentru ce pricină moare,

19. Că visele, care i-au turburat pre ei, mai înainte au arătat aceasta, ca să nu piară neștiind pentru ce pătesc rău.

20. Și s-au atins și de drepti ispita morții, și au perit mulți în pustie, ci nu îndelung au ținut mâniia.

***Nume. 16, 46** 21.* Că, grăbind, bărbatul cel nevinovat i-au apărat, arma slujbei sale, rugăciunea, și îmblânzirea tămâierii aducând, au stătut împotriva mâniei și sfârșit au pus primejdiei morții, arătându-să pre sine a fi robul Tău.

22. Și au biruit gloata, nu cu tăriia trupului, nici cu lucrarea armelor, ci cu cuvântul au supus pre ucigătoriul, pomenind jurământurile părinților și legăturile.

23. Că fiind grămadă de morți, zăcând unii preste alții, stând la mijloc, au potolit mâniia și au despărțit calea cea de cătră cei vii.

***Ieșire 28, 6** 24.* Că în veșmânt lung până la călcâie era toată podoaba, și mărirea părinților în săpătură de piatră cu patru rânduri, și mărirea Ta, preste stema capului lui.

25. La aceastea au încetat ucigătoriul și s-au temut de aceastea, că numai singură ispita mâniei era destulă.

CAP 19

Eghipteanii, carii mai înainte au fost năcăjiți de muște și de broaște, gonind pre israilteani, în mare s-au acoperit. Iar israilteanii, dobândind pofta cărnurilor, cei necredincioși cu orbire s-au certat, toate stihiile slujesc spre năcazul celor răi și spre ajutoriul celor buni.

1. ară celor necredincioși până la sfârșit le-au stătut mânie nemilostivă,

2. Că știia mai înainte ale lor și ceale viitoare, că lăsându-i ei să se ducă și cu sârguială petrecându-i, pârându-le

rău, au alergat după ei.

3.* Că încă în mâini având plânsurile și plângând la mormânturile morților, alt gând nebunesc au luat, și pre carii rugându-i i-au scos, pre aceștia ca pre niște fugători îi gonea. ***Ieșire 14, 5**

4. Că-i trăgea pre ei la aceasta pedeapsa de carea era vreadnici, și de ceale ce mai înainte s-au întâmplat, și-au uitat, ca să se plinească pedeapsa ce lipsea din nevoile lor.

5. Și norodul Tău minunat să treacă, iară aceia neauzită moarte să afle.

6. Că toată făptura, după fealiul său deplin, de sus să ocârmuia, ca să slujească poruncilor Tale, ca fiii Tăi să se păzască nevătămați.

7. Norul umbrea tabăra și, din apa carea mai înainte era acolo, s-au văzut pământ uscat; din Marea Roșie, cale fără de puiadecă și câmp cu pajiște din valuri sâlnice.

8. Prin carea tot neamul au trecut, pre carii i-au acoperit mâna Ta, văzind minunate minuni.

9. Că, ca caii, au păscut și, ca mieii, au săltat, laudându-Te pre Tine, Doamne, Cel ce i-ai mântuit pre ei.

10. Că încă-și aducea aminte de ceale ce s-au fost întâmplat în pământul nemerniciei lor, cum pământul, în loc de a naște vite, au scos mușițe și, în loc de pești, au vărsat râul mulțime de broaște.

11.* Și mai pre urmă au văzut și naștere noao de paseri, când, fiind purtați de pohtă, au cerut mâncări desfătate. ***Ieșire 16, 13 Numer.**

12. Că, spre mângăierea lor, s-au suit de la mare prepelițe, și aceaste pedeeapse au venit preste cei păcătoși, nu fără de seamne, care mai înainte au fost cu putearea trăsnetelor, că cu dreptul pătimea pentru răutățile lor. **Sus 16, 2**

13. Că foarte grea ură au meștesugit asupra nemearnicilor, că alții pre oameni necunoscuți ce vinea nu-i priimea, iară aceștia pre nemearnicii cei de la ei, carii le făcea bine, i-au supus robiei.

14. Și nu numai aceasta, orice socoteală fie despre aceasta, că aceia cu pizmă priimea pre cei străini.

15. Iară aceștia, după ce cu bucurie au priimit pre oamenii carii împreună cu ei era părtași acelorași dreptăți, cu cumplite năcazuri i-au asuprit.

16. Și au fost bătuți și cu orbire,* precum aceia la ușile dreptului aceluia, când, cu foarte mare întunearec fiind cuprinși, fieștecarele ieșirea ușilor sale o căuta. ***Facer. 19, 11**

17. Că stihiile prin sine împreunându-să, ca coardele la o alăută schimbă numele cântecului, măcar de glasul pururea rămâne, care lucru din vederea cea adevărată a lucrurilor făcute să poate vedea.

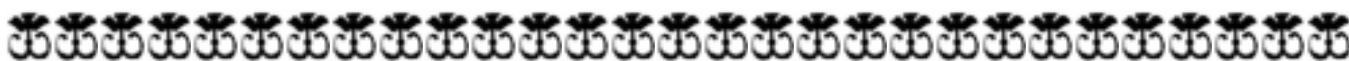
18. Că ceale de uscat în ceale de apă să muta, și ceale ce înota trecea pre pământ.

19. Focul ardea în apă preste putearea sa, și apa cea stângătoare nu-și aducea aminte

de putearea sa.

20. Flacăra cărnurile dobitoacelor celor stricacioase nu le topea, fealiu de hrană nemuritoare, care să topea ca și ghiiața.

21. Că întru toate, Doamne, ai mărit pre norodul Tău și l-ai înălțat și nu l-ai trecut cu vederea, ci în toată vremea și în tot locul stai lângă el.

CARTEA LUI IISUS, FIIUL LUI SIRAH

Cuvânt înainte

arta aceasta să zice „Înțelepciunea lui Iisus, fiul lui Sirah”, carea nepotul scriitorului de pre limba jidovească o au talmăcit pre limba grecească, numele lui în cap 8, stih 29, așa să spune: „Învățătura înțelepciunii și a științii am scris întru această carte Iisus, fiul lui Sirah Ierusalimneanul”.

Pre ce vreme s-au scris această carte de aici putem sămui, că întru același cap pre Simon, mai aproape de vremea sa, întră bărbații cei luminați îl laudă. Acesta era feciorul lui Onie al doilea și arhiereu mare, și în multe locuri pomenește greale năcazuri, care au răbdat jidovii de la păgâni și de la împărați. Iară doi arhierei au fost, carii cu numele Simon s-au chemat, unul carele au fost feciorul lui Onie, a celui dintâiu, și a lui Oniia, al doilea tată. Altul, fiiul lui Onie al doilea, și a lui Oniia, al treilea tată, pre vremea Macaveilor vestit. În vremea lui Oniia, celui dintâiu, jidovii în liniște au fost și ceale ce să cuprind în capul 36 a cărții aceștia nu să pot aduce la vremea aceea, și ceale ce le pomenește scriitorul despre sine în capul 34 să cuvin vremii lui Oniia al treilea, supt Antioh Epifan, cătră începutul goanei, că precum să pare încă nu era omorât Oniia al treilea, când s-au scris acestea, că și pomenirea lui întră bărbații cei luminați o ar fi pus.

Tălmăcirea cărții în Egipt s-au făcut în anul 38, a lui Ptolomeiu Everghet, adecă în anul 38 a vârstei celui ce au talmăcit această carte. Doi au fost Ptolomei, cel de pre urmă, carele s-au zis și Fiscon și carele și-au adaos șie poriclă Everghet, care lucru din scrisorile banilor să culeage.

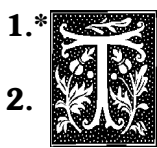
Scriitorul cărții aceștia, în vremile goanei, în multe țeri au umblat și mai pre urmă în Egipt s-au așezat, unde mai blânzi domni avea jidovii. Acolo, această carte jidovește o au scris, carea limbă jidovilor nu era destul cunoscută, pentru că atunci jidovii grecește vorbiia. Pentru aceea, nepotul lui o au talmăcit pre limba grecească, scrisoarea cea jidovească, după aceea, s-au pierdut. Însă Ieronim, în epistola 115, mărturisește că o au văzut.

Toată învățătura obiceiurilor o împarte și o cuprinde în capete și să nevoiaște să se roage pentru năcazul neamului său. Țeremoniile ceale legiuite și drepturile preoției le laudă. Orighen, cartea 6, împotriva lui Chels. Augustin, în multe locuri, Casian aduc mărturii din cartea aceasta, cu care să întărească dogmele credinții. Încă și însuși Sirah, ca un însuflat cu duh prorocesc, așa grăiaște în capul 39 și aira, în mai multe locuri, ca și cei ce în sine simțesc pre Dumnezeu.

CAP 1

Înțelepciunea este necuprinsă și în zidiri strălucind din veac, de la singur preaputearnicul Dumnezeu își trage izvodirea, care o dă celor ce-L iubesc pre El și să tem de Dânsul. Că frica Domnului, carea aici mult să laudă, nu numai înțelepciunea, ci și alte bunătăți poartă cu sine. Însă cu inimă curată trebuie a să apropiia cătră Dumnezeu.

*3 Împă.
3, 9
4, 29

1. * oată înțelepciunea este de la Domnul și cu El este în veac.
2. Năsipul mărilor și picăturile ploii și zilele veacului cine le va număra?

3. Înălțimea ceriului și lățimea pământului și adâncul și înțelepciunea cine le va cerca?

4. Mai înainte de toate s-au zidit înțelepciunea și întăleagerea minții din veac.